

Điểm Đọc Thành Hồ

Hắn là sinh viên tốt nghiệp đại học, thất nghiệp dài dài, bèn ra nghề chạy cơm, sống qua ngày. Nhưng, so với những quái xế chuyên nghiệp tại thành Hồ,...hắn còn kém họ xa lơ xa lắc về mặt kiến thức giang hồ mà họ tích lũy được ngoài đường phố; vì vậy, có những trường hợp cần thỏa mãn nhu cầu của khách, nhứt là những khách ở tỉnh khác lên Sài Gòn, hắn đành chịu thua. Đôi khi hắn bị họ gọi ngược lại là “quái xế Hai Lúa” thế mới đau chớ! Hãy nghe hắn tâm sự về nghề lái xe ôm.

Lái xe ôm là một nghề kiếm sống thật đơn giản, đồ mớ hôi để đổi bát cơm, manh áo một cách lương thiện. Xe ôm phân chia làm 4 giai cấp: “cá tra” những người lái xe ôm được rước khách ngay tại các xa cảng miền Đông hoặc miền Tây, lực lượng này mặc đồng phục, áo thun màu xanh hoặc màu vàng, có ghi ký hiệu đảng hoàng. Thí dụ tại bến xe Miền Đông: “Tài đêm BXMD P...QBT” thu nhập của họ rất cao và chịu sự quản lý chặt chẽ của đội bảo vệ xa cảng. Tập trung trước cổng số 2 là đội xe ôm “cá chốt”, chỉ được phép đón khách ở ngoài cổng xa cảng. Còn lái xe ôm hạng bét là “cá lòng tong”, hành nghề xe ôm tự do, chạy rong ngoài đường phố để bắt khách, nên thu nhập rất thấp. Sau khi trừ tiền xăng nhớt cho chiếc xe Suzuki cà tàng, cũng còn 5, 6 chục ngàn đủ tiền cơm, cà phê, thuốc lá cho một ngày. Tôi thuộc loại xe ôm “cá lòng tong”. Còn đội siêu xe ôm “hoàng gia”, họ ăn mặc rất lịch lãm, com lê, cà vạt hẳn hoi, chơi toàn xe xịn đời mới như Honda, Dylan, Yamaha, Suzuki Avenir... chuyên phục vụ khách tại phi trường Tân Sơn Nhất.

Chuyện buồn cười mới xảy ra ngoài hôm qua. Vào khoảng 10 giờ sáng, tôi đang xách xe không, chạy cầu âu trên đường Cách Mạng Tháng Tám gần miệt Ngã Tư Bảy Hiền thì gặp một thiếu phụ sồn sồn, béo tròn, vẫy tay gọi, nhờ tôi chở đi tìm mua “bánh mì”. Tưởng thật, tôi mời bà ta lên xe, chạy một lèo ra Chợ cũ Sài Gòn, vì bánh mì ở đây thơm ngon nổi tiếng nhất thành đô. Đến nơi, tôi mời bà ta xuống xe đi thì bà ta cười, nói: “Chị muốn đi tìm “bánh mì”, nhưng không phải bánh mì loại này,” vừa nói bàn tay phải của bà ta di động mất trật tự xuống “vùng cấm địa” của tôi, nói. “Chị muốn mua bánh mì loại này thôi hà!”

À, thì bây giờ tôi mới hiểu bà này thuộc loại bà già ham vui, tiếng lóng “bánh mì” là ám chỉ mại dâm nam; còn “bành bèo” ám chỉ mại dâm nữ. Tiếng lóng này xưa rồi, ít ai dùng tới. Tiếng lóng bây giờ, giới giang hồ dùng từ hiện đại hơn nhiều, bọn “mãi dâm nam” thì họ gọi là heo nọc. Heo nọc được chia ra làm ba hạng: “heo độc”, “heo bầy” và cuối cùng là “heo 4 Đ”. Đây là một tệ nạn xã hội nhức nhối trong thời buổi “Kinh tế thị trường theo định hướng XHCN”. Món ăn chơi gì mà cánh đàn ông hưởng thụ được thì đàn bà cũng đâu có chịu thua kém. Cụm từ “bán tròn nuôi miệng” dành cho giới chị em ta, còn bọn mãi dâm nam bán cái gì nuôi miệng đây? Nghĩ hoài mà không ra, chẳng lẽ dùng từ “bán ... nuôi miệng”? Mà “heo độc” khác với “heo bầy” và “heo 4 Đ” như thế nào? Khách mua dâm, đa số là mấy bà sồn sồn tuổi từ 50 trở lên, phần đông từ miền Tây lên Sài Gòn buôn bán chuyển, xa gia đình đi mua vui. Giới giang hồ đánh giá và phân loại bọn mãi dâm nam như sau:

HEO ĐỘC là heo đực giống thượng hạng, hoạt động độc lập, rất đắt giá, thường là các mệnh phụ phu nhân của “cán bộ gỗc”, vợ các đại gia hoặc những tên tư bản đồ mới dám đụng tới. Họ là những thanh niên khỏe mạnh, vai u, thịt bắp luôn luôn khoát lên mình bộ vớ sang trọng, đắt tiền như: quần soóc, áo thun Adidas, giày Nike, đồng hồ Omega hay Rolex và cái điện thoại di động luôn luôn kề bên mình.... Bã đáp thường trực của họ là mấy quán cà phê nằm trên đường Phạm Ngọc Thạch, quận 3. Có vào thử nơi này mới biết hư thực ra sao! Không phải những “heo độc” là những chàng vai thịt bắp đâu nghen! Nhưng, đây không phải là tiêu chuẩn cần thiết. Ngược lại, có những chàng đẹp trai, dáng người mảnh khảnh thư sinh như Alain Delon, cái tướng trói gà không chắc, cũng đắt khách như thường. Khi khách làng chơi là phụ nữ có tâm hồn lãng mạn, rất thích hạng người này để nhớ lại cái phút ban đầu lưu luyến ấy... Còn những mệnh phụ có máu Võ Tắc Thiên hay Từ Hy Thái Hậu thì khoái mấy anh chàng vai u thịt bắp như võ sĩ đô vật bên Mỹ. Khi khách hàng có nhu cầu cần thiết là liên lạc với nhau bằng điện thoại di động. Giá mỗi lần “xuất chuồng” đi nhảy số có thể lên đến 4, 5 vé (400, 500 USD), bèo lắm thì cũng được 1 hoặc 2 vé.

HEO BẦY là những mãi dâm nam hoạt động trong đường dây, có tổ chức hẳn hoi. Theo sự đánh giá trong giới làng chơi phụ nữ thì “heo bầy” không thể nào so bì được với “heo độc” về hình thức bên ngoài cũng như mức thu nhập. Giá mỗi lần đi số chỉ thu nhập được từ 6 xị (600.000 đồng) hoặc 1 chai (1 triệu). Hiện nay, “heo bầy” thường tập trung tại nhiều tại các công viên nằm ở trung tâm thành phố, các quán trên đường Nguyễn Bình Khiêm quận 1. Điều kiện heo nào muốn nhập bầy cũng dễ dàng thôi: phải chịu khoảng chi phí bắt buộc 20% trên “tổng doanh thu” cho “tú ông”, số điện thoại di động, và hai tấm ảnh 10 X 15 cm để làm catalogue có

đánh mã số đảng hoàng. Có 3 loại mã số: Mã số đỏ là dạng “xông khói” (trẻ khỏe mạnh). Mã số xanh là “loại nướng” (phải sử dụng thuốc kích thích). Mã số vàng là “luộc” (cho mấy bà có thu nhập ít xài đỡ).

HEO 4 Đ là “điểm dừng đứng đường”. Bãi đáp thường xuyên từ góc đường Lê Thánh Tôn - Nguyễn Bình Khiêm đến trước cửa Thảo Cầm Viên là “chợ tình” của họ. Hãy nghe một đoạn băng ghi âm tiếp thị của bọn ma cô là đủ thất kinh hồn vía: “Xin bảo đảm với quý bà, quý cô là hàng đúng tiêu chuẩn quốc tế không sida, sẵn sàng phục từ A đến Z, không hài lòng không lấy tiền. Tụi này là con nhà đảng hoàng đấy, vì ham vui nên ra đây chơi. Dùng thử một lần thì biết đá, biết vàng...” Bọn ma cô rao hàng theo kiểu “treo đầu heo bán thịt chó”, bọn 4 Đ này là loại vào tù ra khám như ăn cơm bữa, chứ con nhà đảng hoàng cái nổi gì chứ!

Hồi tháng trước, tôi đến “chợ tình” trước cửa Thảo Cầm Viên để chứng kiến hoạt cảnh buôn bán thân xác của bọn 4 Đ. Không phải bà nào bà nấy da mặt dày hơn gót chân đầu nghen. Bọn đàn ông đi tìm hoa tương đối dễ dàng khi chọn bãi đáp. Nhưng cánh mấy bà đều phải tuyệt đối kín đáo vì việc mua dâm của họ là chuyện làm khó có thể chấp nhận, vì thế họ phải theo một quy trình khép kín. Đã vậy mà quý bà còn phải hóa trang bằng cách đeo những mặt nạ, đeo kính đen như điệp viên 007, khẩu trang... cho chắc ăn, rồi đi taxi đến chợ tình tha hồ chọn hàng vừa ý.

Đêm đó, tôi quan sát một chiếc xe taxi màu xanh, chạy chậm chậm trước Thảo Cầm Viên để tìm “bò lạc”, ngồi trong xe là một người đàn bà đội nón rộng vành màu đen, kéo xệ xuống che gần hết khuôn mặt. Liền theo đó, một chiếc Honda màu đỏ phân khối lớn chở một thanh niên ngồi phía sau, ăn mặc bảnh bao, tướng tá không tệ lắm. Bà ta quay cửa xe taxi xuống để quan sát mặc hàng cho chính xác. Tôi liền bám sát phía sau chiếc Honda, nghe bà ta hỏi: “Bảo đảm hàng không có bệnh “sida” chứ?”. Tên lái Honda, tôi đoán không làm là “tú ông”, nói: “Bảo đảm với chị là hàng sạch!” Bà ta hỏi: “Giá phục vụ over night mấy xí?” Hấn đáp: “Giá gì bèo thế? Cho xin một chai mới đủ sờ hụi!” Bà ta nói: “Được, chất hàng lên xe taxi đi! Nếu phục vụ đúng mức, chị “bo” thêm để bồi dưỡng. Còn làng chàng là chị Hai “thiếu” đó nghe!” Thường la cà khu vực này, còn có mấy tên “gay” tới lui để bày hàng. Dưới chân cầu Đồng Nai thuộc quận 9 thành Hồ, có một tiệm chụp hình thời trang, mấy bà mệnh phụ phu nhân thường tới lui khu vực này để tìm “hàng son”, chọn mặt đặt hàng, có khi phải order mất mấy ngày mới có đấy nhá!

Trong cái thế giới mãi dâm nam ở thành Hồ cũng có quy luật riêng của nó, đôi khi cũng rất tàn nhẫn. Những chàng trai khỏe mạnh bán cái “vốn trời cho” không phải là sức voi hoai đầu, xài hoai cũng cạn kiệt. Đó là những bọn “cave nam” mà khách hàng của họ là những dân đồng tính nước ngoài giàu có như doanh gia, nghệ sĩ... Ngoài cái khoảng tiền đi khách phải chia cho chủ khách sạn 50% (ngoài trừ tiền bo), cave nam còn dành một khoảng tiền không nhỏ để tái tạo lại sức lao động, mới đủ sức trường kỳ kháng chiến. Ngoài dân đồng tính, các bà sồn sồn từ 40 đến 50 tuổi cũng thường tới lui vũ trường để tìm bướm. Một tên cave nam chuyên nghiệp tên Hoàng Lao Ái tâm sự: “Làm cái nghề này cũng cay nghiệt lắm, khi mà sức tàn lực kiệt sẽ bị đào thải ra đứng đường không thương tiếc,” hấn than thở: “Mỗi ngày phải “nhảy dù” 5, 7 số với mấy bà sồn sồn thì chỉ có nước từ hết xí quách đến...liệt như chơi! Gặp nhiều bà chẳng xấu như Chung Vô Diệm, cũng phải ráng nín thở qua sông.” Hấn còn cho biết, khu vực quanh Nhà máy Bia Sài Gòn, nhất là đường Nguyễn Kim và Lý Thường Kiệt thuộc quận 5 và 10 là nơi làm ăn của giới này và tương lai của hấn cũng sẽ ra đó kiếm sống.

Hiện tượng mãi dâm nam hay trai đứng đường có khuynh hướng phát triển “đại trà” ở cấp quốc gia, báo động về sự suy đồi đạo đức tột cùng của chế độ XHCN hiện nay. Nguyên nhân đưa đến tệ đoan xã hội này là do các phu nhân, mệnh phụ sồn sồn, để năm sáu lữa hay đào nhí của cán bộ CS có chức, có quyền hoặc mấy đại gia, tư bản đồ giàu có. Khi mà tài sản của họ lên đến hàng trăm triệu USD thì giàu đối bạn, sang đối vợ là chuyện thường tình, mà trâu già lại thích gặm cỏ non. Quý ngài thay đào nhí, người mẫu thời trang như thay áo, viện cớ đi họp Đảng vắng nhà thường xuyên, đến mức các bà chịu hết nổi phải “vùng lên”, ông ăn chả thì bà phải ăn nem. Đờ là thế đấy!

Xin hãy lắng nghe tâm sự của một chàng “heo độc” trước khi chấm dứt phóng sự này: “Tôi nhờ cái mã trời cho đẹp trai, nhờ vậy mà tôi trở thành “trao bao” cho một số mệnh phụ phu nhân. Tôi sợ nhất là khi phục vụ cho mấy bà vợ sồn sồn của quý vị lãnh đạo cơ quan nhà nước hoặc các đại gia uy quyền thuộc loại “3G”, mà quý bạn có biết 3G là gì không? Đó là loại “gộc, già, giàu”. Mấy mụ này chuyên ăn no rừng mỡ, sung sức quá mạng. Có một lần, tôi được gọi phục vụ cho một bà sồn sồn, vợ của một đại gia khét tiếng ở Sài Gòn. Hôm đó, tôi chẳng may “khóc ngoài quan ải”, làm bà ta nổi trận lôi đình, hét tướng lên: “Tao trả tiền bo đẹp cho mày

là để cho tao sướng, chứ đâu phải để cho mày...sướng hả? Đồ mắc dịch!” Máng xong, bà ta vói tay lấy chiếc giày cao gót, nện vào đầu tôi mấy quả đến phun máu...” Làm đời trai bao, không phải lúc nào cũng được quý bà cưng chiều đâu nhen bà con. Mình mà out of control “tới bến” trước, thì dễ bị mấy bà nổi điên lên, giở trò bạo lực, nắm tóc, giật chỏ, lên gối... sau cùng nện cho một trận, quần áo tôi tả, phù mỗ như chơi...

TIỂU SỸ